

האיש השעיר

הונגירה

אבל הם לא חיכו לפוקודה וטור שניות האיש נתפס.

למהרת הביאו אותו לפני המלך, שהיה כל כך מרוצה שנtan לנער מיד אלף מטבעות זהב. האיש שנטאש היה מכוסה כלו בשערות, כמעט כמו חיה ונראה כל כך מוזר שהמלך הורה מיד לשים אותו בחדר מבוצר ושלח מכתבים למלכים ונסיכים שבשכנות, כדי שיבואו לראות את הפלא.

הכל יכול היה להתנהל בסדר, אך למלך היה בן קטן שגם הוא רצה לראות את האיש המוזר.

וכשבא לשם האיש השעיר התחנן בפנוי וביקש שיעזר לו להשתחרר. תחנוןיו השפיעו על הילד והוא התגנב לחדרה של אמו, לקח שם מפתח ופתח את החדר בו האיש היה כלוא. הוא אמן החזיר את המפתח למקוםו, אך האיש המוזר ברוח ולא ראו אותו יותר.

המלכים והנסיכים התחלו לגיעו כדי לראות את הפלא, אך הוא לא היה שם! המלך כמעט התפוץץ מכעס ומכובשה. הוא חקר את אישתו ואמר לה שאם היא לא תצליח למצוא את האיש השעיר ולהחזירו, הוא יוציא אותה להורג. המלכה אמרה שאין לה יד במעשהה ואם הבן שלהםלקח את המפתח, הרי שהוא לא ידוע על כך. אז התחלו

במקום כלשהו, איני יודע איפה ומתי, חי מלך שהיו לו שדות התבואה שנקצרה באותו יום של קציר כל התבואה שנקצרה באותו היום נשרפה כמעט. המלך כעס מאד ושלח חיילים כדי שיתפסו את מי ששורף את התבואה, אך שוב דבר לא הועיל. הם לא ראו נפש חיה.

המלך הבטיח אז תשע מאות תשעים ותשע מטבעות זהב למי שיתפוס את הפושע שմבעיר את התבואהivid ויחד עם זאת הודיע שמי שלא יצליח לשמר על השדה יומת. רבים ניסו לשמר כי הפרס היה גבוה, אך איש מהם לא הצליח.

אחרי שהומתו כבר תשעים ותשע אנשים הגיעו למלך רועה חזירים קטן, שהיו לו שני כלבים. לאחד קראו "פֵסֶט" ולשני "הושה". הוא אמר לאחד לשימור על השדה.

כאשר החשיך, הנער עלה על פיגום שממנו יוכל היה לראות את השדה כולו. עבר בשעה אחת-עשרה הוא ראה זיק אש ליד אחת הערמות. הוא קרא לכלבים "פֵסֶט", הושה! תפסו אותו!"

לוחמים הוסרים אמיצים וגם מטה כסף כדי לפקד עליהם. בסוף נתן לו גם תפוח נחושת שמננו יכול היה לשחרר חיילים בכל מספר הדרושים, וגם מטה נחושת כדי להוביל את אלה. הוא ביקש מהנסיך לשמר ריבט על המתנות האלה, אז נפרד ממנו. הנער ננד שוב עד שהגיע לעיר גדולה. שם נכנס לשירותו של המלך המקומי ומאהר שה坦הגה בשקט, איש לא שם לב עליו במילוי.

יום אחד נודע לממלך שאויבים רוצים לתקוף את מלכתו ושליטו לנצח למלחמה. הוא פחד מאד כי צבאו יהיה קטן, אך לא הייתה לו ברירה.

כשהמלך יצא אמר הנער למנהל הבית "הרשה לילכת לעיר השכנה. אני חייב שם כסף והייתי רוצה לשלם את החוב." מאחר שעם עזיבת המלך לא היה מה לעשות באրמוון, מנהל הבית נתן לו ללכת.

כשהנער יצא מהעיר הוציא את תפוח הזהב שלו וכשהטוס קפץ ממנו הוא עלה על האוכף. אך הוציא גם את התפוחים מכיסף ומונחושת ואם כל החיל גדול התקדם בכoon צבאו של המלך. המלך נבהל מאוד כי לא ידע האם לא בא לקראותו אויב נוסף, אך הנסיך הגיע לממלך, בירך אותו ו אמר "אני מביא לך תגבורת."

לחזור את הנסיך הקטן, ושאלו אותו שוב ושוב עד שהוודה כי הוא זה ששחרר את האיש השעיר. המלך כעס כל כך שהורה למשרת ללקחת את הילד לעיר, להרוג אותו שם ולהוכחה להביא את לבו וריאותיו.

פקודת המלך גרמה צער ועצב גדול בארכוון, כי ככלם אהבו את הילד. אך לא הייתה ברירה והמשרת הוביל את הילד לעיר. אלא שם, במקום להרגו, צד חיה כלשהי והביא את קרביה לממלך. זה סייפק את המלך והוא לא הזכיר את העניין יותר.

הנסיך הקטן ננד בעיר וחיו מכל מה שהזדמן לו. يوم אחד הוא הגיע לבקתה קטנה בה חי אדם זקן. הם התחלו לשוחח והנסיך סייר את קורותיו ואת גורלו המר. אך אז התברר שהאיש הזקן הוא לא אחר אלא השער שהנסיך שחרר מכלאו והוא אשף גדול שמאז חי בעיר.

הנסיך נשאר אצל הזקן שנתיים, אך אז החליט לילכת ממש. הזקן ביקש מאד שיישאר אצלו עוד, אך הנער לא רצה בכך. אז הידיד הזקן נתן לו תפוח זהב, שמננו יצא סוס בעל רעמת זהב ומטה זהב כדי להוביל את הסוס. הוא נתן לו גם תפוח כסף שמננו יצאו מאה

אר כדי לספיק אותה ציווה לבדוק את חדרו של המשרת הקטן. להפתעתם כולם נמצאו שם גם הטעעת של הנסיכה וגם מחצית המטפחת.

כשהמלך ראה זאת הוא קרא מיד לנסיך-המשרת ושאל האם באמת הוא זה שבא לסיע לו בקרב. "אכן, הוד מלכותו, אני הייתי זה" ענה הנסיך.

"אר מאי בא כל החיל שלך?"

"אם תרצה לראות, צא איתני לחומת העיר." הם יצאו וכשהנסיך פתח את התפוחים יצאו מהם חיילים רבים כל כך שלא נשאר מקום פנוי במרתף שלפני השער.

המלך הבטיח מיד לנסיך את הבית שלו לאישה וגם את מחצית המלכות. הוא שמח גם מאוד כשנודע לו כי הצער גם הוא בן מלך. הנסיך ארץ את החיילים חזרה לתוך התפוחים והם חזרו העירה. בקרוב התקיימה חתונה גדולה. יתכן והם חיים שם עד היום, אך איןני יודע על כך בבבitchon.

מלך שמח ולא פחד יותר. גם הנסיכות שבארמנון שמהו מאד והזמין את הצער להצטרף אליו, אך הוא סירב ולא ירד מהסתום, כי לא ידע מתי האויב עלול לתקוף אותם. אך הוא שוחח עם הנסיכות והצעירה והיפה שביניהן נתנה לו טבעת שלה במתנה, והשנייה קרעה מטפחת לשניים נתנה לו חצי.

פתאום הופיע האויב. המלך שאל איזה מן החילות צריך לצאת מולו לראשונה, אך הנסיך יצא קדימה בראש ההוסרים שלו. הם נלחמו באומץ ובעוז עד שצבא האויב הושמד כלו.

מלך שמח מהኒצחון הגדול, וכך גם הנסיכות, וכולם ביקשו שהנסיך יצטרף בדרכם לאրמןון, אך זה לא הסכים ועזב את המקום יחד עם ההוסרים שלו.

כשהתקרב שוב העירה הוא אסף את צבאו ואת הסוסים לתוך התפוחים וחזר העירה. כשהגיעו לארמןון מנהל הבית כעס עליו, כי אחר לחזור. אבל הוא המשיך בעבודתו.

קרה שהנסיכה הצעירה ראתה את המשרת והתאהבה בו. נדמה היה לה שהוא דומה לנסיך זהה שכך עזר להם במלחמה וכך גם אמרה לאביה. המלך התרגז כששמע את הרעיון זהה,